

Confiança, sobretot

A més de fer mesures econòmiques, el govern s'ha de guanyar la confiança dels ciutadans amb lideratge

Francesc Cabana

Francisco González, president del BBVA, té una pensió de 79 milions d'euros

PHILIPPE DESMAZES / AFP

Tot sovint em demanen què cal fer per aconseguir la recuperació econòmica. Pots fer-te el savi -és molt fàcil, quan no es tenen responsabilitats polítiques- i enumerar un reguitzell de mesures econòmiques més o menys precises i més o menys evidents. Però hi afegeixo que, a més de mesures econòmiques, l'administració s'ha de guanyar la confiança dels ciutadans. Sobretot, guanyar confiança. Com es guanya la confiança? Amb lideratge, s'acostuma a dir. I com ho fas perquè et considerin líder? Per començar, que els responsables de l'economia - públics i privats- donin un bon exemple.

Un cas a nivell públic. Fa poques setmanes, la casa reial espanyola anuncià que congelava - no incrementava- el pressupost de despeses de la família per a l'any 2010. Si s'haguessin rebaixat els ingressos un 10% haurien aconseguit la simpatia dels seus lleials súbdits i haurien donat un bon exemple. No crec que aquella rebaixa hagués suposat cap problema per arribar a fi de mes al rei, a la reina i al príncep hereu, però tots ho hauríem vist com un gest de bona voluntat. Llàstima!

És inevitable que el segon cas estigui lligat a les gratificacions dels executius financers a Espanya i a casa nostra. Com es pot parlar, en un context de crisi, dels milions d'euros de sou i de fons de pensions que s'atorguen els presidents i directors generals dels grans bancs espanyols? Resulta ofensiu en una societat que s'ha d'estrènyer el cinturó. I també ho resulta quan el director general d'una caixa d'estalvis catalana que té problemes i que demana ajuts a l'Estat per tirar endavant una fusió amb altres caixes, s'enfila el sou fins a 800.000 euros anuals, els mateixos que cobra el gerent del Barça. És que no saben el que guanya la gent? Començo a creure que el problema és personal meu quan expresso aquests sentiments, perquè no veig una reacció social.

Torno al tema de la confiança de la població. Darrerament, els qui seguim la marxa de l'economia catalana i espanyola hem pogut comprovar que ha augmentat el que en diuen l'estalvi. Jo més aviat diria que s'ha reduït el consum, que no és ben bé el mateix. Hi ha un 20% de la població catalana amb capacitat de treballar que és a l'atur i un altre 30%, posem per cas, que té problemes per anar tirant. Però queda un 50% que continua cobrant la mateixa pensió o el mateix sou que abans i que té, per tant, la mateixa capacitat de consum. Però no la utilitza perquè sap que la crisi econòmica existeix i ha decidit reduir el consum per prudència i per temor al futur: ha ajornat la compra del cotxe, el canvi de la nevera, les obres a la cuina o ha deixat per a un altre any aquell viatge que tanta il·lusió els feia. Aquesta reducció col·lectiva del consum té una forta incidència sobre la marxa de l'economia. Només quan retorni la confiança es tornarà als nivells ordinaris de consum. No parlo de l'addicció consumista, que és un vici com qualsevol altre. Si hi ha més diners als dipòsits de caixes i de bancs no és per un increment de l'instint estalviador, sinó per desconfiança. Trigarem anys en recuperar els llocs de treball destruïts, però, mentrestant, el ritme de producció podria tornar a un nivell normal, tal com està passant a la resta d'Europa.

El govern espanyol no ho està fent gens bé, al marge de simpaties o antipaties de partit. L'equip econòmic és fluix i no inspira confiança. El d'en Solbes era millor. El president del Govern s'hauria de fer escriure i llegir els discursos econòmics. No és cap pecat no saber economia, però aleshores que no improvisi quan parla, perquè es contradia, diu vaguetats i, en resum, transmet desconfiança.